

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 9, БРОЙ 40, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

ноември 2019

Трета награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2016 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2017 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2018 г.
Специалната награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2019 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Гео Милев" - 2019 г.

Цена 1 лев

За журналистиката, будителите и околната среда в едно откровено интервю на Михаил Заимов

Журналистът гостува в нашето училище, за да се срещне и разговаря с петокласници. Познаваме го като водещ на предаването „Култура.бг“ по БНТ, но разбрахме и за другите му занимания - подводен фотограф, водолаз, както и активист за популяризирането на биоразнообразието в Черно море и неговото опазване.

В разговора с него неусетно обединихме трите теми, които бяхме определили за акценти в този брой на вестника – журналистиката, будителите и околната среда. Прочетете и за да разберете каква следа са оставили предците му в нашия град – **стр. 2**

Моите будители

Този път не питахме в анкети кои са народните будители. Убедили сме се, че и малки, и големи знаят добре имената им от учебниците по история. Убедили сме се и че колкото повече време ни отдалечава от тях, толкова по-трудно ни въздействат техните завети. Този път искаме всеки от вас да потърси в съзнанието си – със сигурност там има поне едно име със запазено място. Име, което е събудило някога у вас порива да бъдете различни, което ви е вдъхновявало и продължава да го прави, което ви държи будни. Не е нужно да ги наричаме дори гръмко „будители“, а само да помним онези, които са ни отворили очите и душата за книгата, за красотата на българската природа и българската реч, които са ни вдъхнали вяра в българско! – **стр. 5**

И още:

- ✓ Звънецът би! Отново сме заедно и отново сме на училище – мисли и тревоги в първия учебен ден и месец след него – **стр. 4, 12**
- ✓ Отблясъци и гласове от лятото – **стр. 8**
- ✓ Интервю с младия аренби изпълнител Атанас Колев – **стр. 10**
- ✓ Учим различно днес, защото мислим за утре – **стр. 3, 5, 6, 9**
- ✓ Бивши ученици разказват – с кого ви срещаме този път – **стр. 9**
- ✓ Изкуство или заплаха са комиксите, как да се отнасяме към мразещите, как да бъдем информирани – **стр. 10**

Антон Хекимян за най-важните черти от профила на журналиста

Интервю с популярния водещ на предаването „Тази сутрин“ по БТВ

Бяхме щастливи от възможността да разговаряме с едно от най-разпознаваемите телевизионни лица и да предизвикаме себе си като репортери. Получихме отговори на своите въпроси – как се преодоляват кризисни ситуации в ефир, какво е да си журналист днес, как изглеждаме ние през неговия поглед, защо сме обществено инертни... Показахме и какво можем – подарихме на всички от екипа на предаването по един брой от нашия вестник – **стр. 3**

Екостъпки срещу екобезхабериято

Само още 2°C и ще превърнем планетата в пустиня! Да, това е самата истина. Времето тече! Имаме на разположение само 18 месеца. Да не чакаме неволята, а да се вземем в ръце и да действаме – иначе катастрофата е неизбежна – **стр. 6**

Вяра Игнатова 76

Репортер

Накратко – за журналистиката, будителите и околната среда

На 8 октомври гост на нашето училище беше **Михаил Заимов**, човек с много професии - подводен фотограф, водолаз, журналист и водач на предаването „Култура.бг“ на БНТ, както и активист за популяризирането на биоразнообразието в Черно море и неговото опазване. Той е правнук на Стоян Заимов - апостол на Априлското въстание, внук е на ген. Владимир Заимов – герой от Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война. Той разказа на петокласниците за своето потекло, за делото на знаменития си праядо и за следата, която е оставил той в нашия град.

Децата бяха впечатлени от разнообразните му занимания и задаваха много любопитни въпроси. Попитаха го дали притежава някои от вещите на Стоян Заимов, а той отговори: „Голяма част от предметите, които са били негов собствено, се намират в хранилището на Панорамата. Навремето имаше музей, където се пазеха част от неговите ордени, дрехи, много от документите на комитетата „Цар Освободител“. В момента музеят не работи, но има проект той да се възстанови. Самият аз имам само няколко снимки, защото след неговата кончина тук, в Плевен, всичко остава завещаено на музея в Скобелевия парк.“ Разпитвахме много за подводния свят, за океаните, за потънали кораби, за риби с впечатляващи размери и намериха изчерпателен отговор на всичките си въпроси. Ние от екипа на вестника също го помолихме да отговори на три важни въпроса за нас в момента, толкова различни, но и толкова свързани взаимно, проблематизиращи времето и обществото ни.

- Както виждате, ние се занимаваме с ученическа журналистика. На какво най-много трябва да наблегнем, когато искаме да сме възможно най-ангажирани и най-пряко да отразяваме действителността?

- Аз първо щях да ви питам дали сте сигурни, че се занимавате с това нещо, защото тази професия не е много симпатична. ОБАЧЕ - ако решите, базата, основата на журнализма се състои от 5 много елементарни въпроса: кой, кога, къде, защо и как. Във всяка една статия, дори и в пет реда, трябва да отговаряте на тези въпроси. На английски език те започват с “wh”, затова английските журналисти ги знаят – who, when, where, why, how. Това е основата на журналистиката. Но повярвайте, тази

професия е изключително изкривена последните години. Ако моето дете ми каже, че иска да се занимава с журналистика, аз ще направя всичко възможно да го разубея. Казвам ви го откровено, защото виждам, че сте будни и умни момичета. Но в България журналистиката е слугинаж. „Свирите“ на този, който ви поръча „музиката“. Съжалявам, ако хвърлям кофа със студена вода върху вас, но това е ситуацията в момента.

- Защо не помним будителите днес и защо евентуално се сещаме за тях само на 1 ноември?

- Ние категорично забравяме дори честването на празника, но въпросът е, че по-скоро трябва да тръгнем от друго място. Едни хора,

които са поставили образованието и духовността на заден план, имат ли нужда от будители? Ще намерят ли такъв отклик и възможност за изява будителите днес? Или хайде да тръгнем обратно – аз ще ви кажа 5 имена на будители, вие ще се усмихнете. Искам да ми кажете вие 5 имена на днешни будители, можете ли? Днес имаме ли еквивалент на Неофит Рилски? Не! Ами защо? Задайте си този въпрос. И не е ли малко изкуствено това, което правим – че честваме едни хора, а всъщност не вярваме в това, за което те са се борили. Кой е днешен будител?! Криско?! Не мисля.

- Вие наблюдавате водните обитатели отблизо. Смятате ли, че общуването между хората и природата днес е пълноценно? До каква степен влияем на тяхната среда и какво може да се промени?

- Категорично влияем! Човекът е изумителен егоист, мисли единствено и само за себе си. Ако ви питам в момента за опазването на природата, вие ще ми кажете, че това касае пряко нас самите. Аз пак ще ви отговоря с въпрос: за кого ни е грижа? За нас и бъдещите ни потомства или за Земята? Отговорът е ясен! Земята, твърди се, съществува 5 и половина милиарда години. Хората съществуват 200 000 години на нея. За да можем да разберем тези огромни цифри, които са неразбираеми за нормалния мозък, предлагам едно много елементарно нещо: да си представим тези 5 милиарда и половина години като една астрономическа година. Човекът се е появил в последната секунда на 31 декември. Толкова малко той е бил на тази планета и толкова много я е променил! За Земята пък сте учили чудовищни катаклизми. Ние в момента се намираме между ледников период. Че ще има следващ ледников период, е ясно, абсолютно сигурно. Няма

две мнения по въпроса. Независимо какво затопляне има. Имало е изригвания на вулкани, имало е и динозаври – умрели са. След това са се появили хората. Ние изчезваме на свой ред, това е абсолютно сигурно. На кого ще му е мъчно за нас, е друг въпрос. Но за Земята 10 милиона години (пълният разпад на пластмасата) са нищо. Тя ще „мигне“ и пластмасата ще изчезне. А това, което се опитвам да ви кажа, е, че не трябва да мислим егоистично. Тогава можем да стигнем и до друг въпрос. Всяка година изчезват цели видове, което си представяте, че не би трябвало да е така. Водосборът на всяка една капка вода, която капне между Виена и Урал, накрая чрез големите реки Днепър, Днестър, Дон и Дунав отива в Черно море. Оттам през един много тънък провлак, който се казва Босфора, влиза в Световния океан. Твърди се, че на една капка, влязла през Босфора, ѝ трябва 600 години, за да излезе. Даже тук, в Плевен, ако вие не пазите чисто и мръсотия влезе в реката или в подпочвените води, тя отива в Черно море и убива всички същества. Затова трябва да сме много отговорни към това, какво правим - не само на морето, но и тук. Понеже е дълбоко и не се вижда, има хора, които си мислят, че хвърляйки боклука в морето, той просто изчезва. Не, не изчезва, а отива на дъното, където създава много „главоболия“ на обитателите. А богатствата, които е пръснала природата, не са само при нас на сушата, а и във водите. Това е сериозно! Но винаги като искате да намерите отговор на един въпрос, следвайте парите. Като разберете откъде идва потокът на парите, ще разберете кой има интерес. Толкова е просто! Това е изобщо житейски въпрос!

Камелия Григорова 12б
Зина Махмудова 10б

На пътя – с колан и без алкохол

През октомври учениците от 12 клас имаше възможността да се срещнем с бивш възпитаник на СУ „Иван Вазов“ - инспектор Светлозар Кръстев, служител в КАТ -

Плевен. Срещата беше в часа на класа по повод безопасност на движението по пътищата. Темата беше употребата на алкохол и наркотици от водачите на МПС. Инспектор Кръстев подчерта, че в днешно време все повече млади хора претърпяват ПТП заради употребата на алкохол или наркотици. Също така ни показа уред за проверка наличието на алкохол или наркотични вещества в организма, на който бяха записани последните данни от водачи, хванати с наркотици. Припомни на младите шофьори сред нас винаги да слагат колан, когато шофират или се возят. Запомнихме от конкретните примери, че коланът спасява живот. Разказа много случки за млади хора на нашата възраст, претърпели катастрофи, вследствие употреба на наркотици, или получили тежки наранявания поради липса на колан. За финал ни пожела успехи през последната учебна година. Разговорът беше полезен и интересен.

Анна Стайкова 12б

Необичайно – в часа на класа

Ние, учениците от 8г клас, заедно с нашата класна ръководителка Десислава Бинова проведохме часа на класа по един по-различен начин. Решихме да почистим част от училищния двор. Всички се втурнахме с голямо желание и ентузиазъм. Бяха ни раздадени ръкавици и чували. Някои от нас събираха нападалите листа от дърветата, които бяха покрили двора, други – събирахме различните боклуци разделно - като пълнехме отделни чували с пластмаса, стъкло и хартия. Общо целият ни клас събра около 10 чувала, пълни с ненужни неща. Разбира се, не пропуснахме и събирането на капачки. Класът ни събра всички капачки, които намерихме в двора на училището, и ги сложихме в отделен плик. В нашата класна стая също има и туба, в която събираме капачки от пластмасови шишета. Впоследствие планираме да ги предадем за рециклиране.

С труда, който положихме за почистването на нашия училищен двор, ние иницирахме едно добро дело. Дадохме пример на всички ученици как да се грижат за нашето училище - да бъде по-чисто и по-красиво!

Катерина Борисова 8г

Творчески постижения

Злато за Калина и сребро – за Вяра

За пореден път участвахме в XII Национален конкурс за детска рисунка „Под дъгата на детството“ – Сандански – 2019 и за пореден път участниците с ръководител Росица Симова се представиха отлично.

Калина Василева от 6д клас се състезава във втора възрастова група и се класира на първо място със своята рисунка в категория „Опазване на културно-историческото наследство – Българските

старини“. Тя спечели златен медал, грамота и предметни награди. Вяра Игнатова от 7б клас грабна сребърен медал, грамота и предметни награди за отлично представяне в конкурса в категорията „Опазване на околната среда – Да спасим планетата Земя“. Грамота за отлично представяне в конкурса получи и Борислава Маринова от 6е клас, Деница Георгиева от 7а и Лия Арнаудова от 7б.

Конкурсът се организира от Министерството на образованието и науката, Националният дворец на децата, Община Сандански и III ОУ „Христо Ботев“ – Сандански.

Пожелаваме им още много творчески успехи!

В@з Буки Веди

Документален филм с наше участие

Гледната точка на ученици от СУ „Иван Вазов“ за агресията и превенцията на насилието с помощта на спорта

На 19 септември на Националния стадион „Васил Левски“ се състоя премиерата на филма „#Агресия“. Създатели на лентата са „Докосни дъгата“, ММС и БНТ. Режисьор е Еленко Касалийски, а участниците - министърът на младежта и спорта Красен Кралев, президентът на БФ Бокс Красимир Инински, боксьорите Даниел Асенов и Станимира Петрова, баскетболистът Асен Великов, тенисистът Димитър Кузманов, играчи от младежкия национален отбор по футбол, треньорът им Александър Димитров, ученици от СУ „Иван Вазов“ – Плевен, рапърът Устата.

Нека докажем, че неслучайно „актьорите“ са наши съученици и място за агресия сред нас няма!

Синтия Чалъкова 11б

Журналистът трябва да е честен, обективен, добронамерен

Това са най-важните черти от профила на професията днес, според Антон Хекимян

На 16 октомври имаме честта и удоволствието да се срещнем с екипа на „Тази сутрин“. Предизвикахме себе си, интервюирайки едно от най-разпознаваемите лица в телевизионната журналистика – Антон Хекимян. Темата на интервюто избрахме сами. Въпросите, които зададохме, пряко касаят учениците, които искат да тръгнат по неговите стъпки. Много сме благодарни за съветите, отделеното време и вниманието, с което всички се отнесоха към нас – младите журналисти от „В@з Буки Веди“. Щастливи сме, че имаме възможността да разговаряме с професионалисти на такова ниво и успяхме да разгледаме отблизо апаратурата, с която се предава пряка връзка. Ето как протече нашето събеседване.

Можете ли да назовете три най-важни неща за професията на журналиста?

- В това да си професионалист се събират много качества. Преди всичко за мен е важно човек да е отговорен в това, което прави, и да е честен, защото, когато е честен с хората, с които разговаря, и със зрителите, личи най-много. Честността е едно от най-важните качества. Професионализмът се свързва и с изграждането на теб като личност, със самата телевизия и пряко с нещата, които трябва да изпълняваш. Защото да си журналист, не е просто да държиш микрофон. Има много други неща, които, ако решиш да се самоусъвършенстваш, можеш да постигнеш сам. Обективността също спада към честността. А трябва и преди всичко да си добронамерен, да не тръгваш със злоба към обстоятелствата. Аз поне съм така устроен.

Защо Вие решихте да станете журналист?

- Не съм знаел дали ще продължа, но в 12 клас реших, че искам да кандидатствам това. Приеха ме журналистика и това ми даде основание да продължа да се развивам, да кандидатствам за стаж в БТВ, за който ме одобриха. Изкарах една година, след което ми позволиха да остана. Целият ми път оттам нататък протече в БТВ. Много е важно човек да пробва в стажантска програма, независимо дали става въпрос за телевизия или печатно издание, за да може по-късно да прецени дали му харесва, или не. Тази професия или ще го влече, или няма да му хареса и той ще се откаже много бързо от нея.

Какво означава кризисна ситуация за журналиста в ефир?

- Може гостът ти да закъснява, може да има извънредно събитие, за което трябва да предадеш актуална информация. Случило се е нещо някъде, засегнати са конкретни брой хора, ти трябва да съобщиш за него на аудиторията по най-подходящия начин, без да изглежда закъпнено. Закъснявали са гости, имало е проблем с живите връзки. Трябва във всеки един момент да си подготвен, да можеш да реагираш добре в ситуацията, да запълваш времето с достатъчно качествена информация, за да не се усети от зрителя наличието на проблем.

Допустимо ли е да се изопачава действителността с провокативна цел?

- Който е решил да изопачава действителността, го прави. Не съм от хората, които умишлено правят нещо, за да изкривяват истината. Гледаме да представяме информацията достоверно, без да подхождаме преднамерено към темите.

Какво означава да си известна личност? Защо повечето значими личности днес не са известни?

- Специфично е. Много хора смятат, че да работиш в телевизията, те прави известен. Но това може да те прави известен и в негативна посока, ако не показваш достатъчно добри качества. Много хора искат да бъдат в телевизията, за да ги показват по „телевизора“. Но аз смятам, че това е следствие от професията. Когато се занимаваш с телевизионна журналистика, неминуемо ще те излъчват в ефир. Но не трябва това да ти е целта, а многото работа, свързана с подготовката дори на един-единствен репортаж или на един разговор, зад които се крият часове четене, уговаряне на хора, които да се окажат подходящи събеседници. Така че не е лесно, не е това, което си представят повечето хора.

От какво се интересува детето на 21 век?

- Аз съм детето на 20 век по-скоро, тогава съм роден и съм любопитен в много посоки. Това не ме направи строго профилиран журналист, а ми помогна, защото темите в сутрешния блок са широкоспектрни – политика, разследвания, през социални теми до култура (много често показваме книги или представяме филми). А относно детето на 21 век смятам, че технологията е нещото, което владее младежта. Това невинаги е в негативен план според мен. Това е нещо, което свързва много хора да общуват помежду си и бързо да разменят информация. Аз съм почитател на това. Не съм сигурен

дали децата наистина са лишени от детство днес, по-скоро така го виждаме през нашите очи.

А смятате ли, че сме обществено инертни?

- Понякога сме обществено инертни. Много често роптаем вътре в себе си или сред малка група хора, а когато трябва да изразим позицията си, не го правим публично. Но сега, обикаляйки в много градове от страната, за пореден път се убеждавам, че има много активни хора, и се надявам да има все повече такива. На много места хората предпочитат да си замълчат, защото се страхуват, защото в по-малките населени места техният глас застрашава работата им или води до негативни последици. Столицата е мястото, където човек може като че ли по-гласно да изрази позиция. Все пак мисля, че нещата вървят в добра посока и не са толкова капсулирани.

Какво ще посъветвате тези, които искат да кандидатстват журналистика?

- Препоръчвам им да започнат от нулата. Това винаги е бил съветът ми, когато се срещам със студенти в първи курс, които сега навлизат в професията и им е любопитно, или със стажантите при нас, които убеждавам да извървят целия път с трудностите. Това ще им даде посока, какъв точно тип журналистика ще изберат – социална, разследваща или свързана с история и любопитни моменти. Хората имат нужда от различен тип информация. Но преди всичко започнете от нулата, защото това ще ви изгради като качествени личности и като добри професионалисти. И пак се връщам към началото с професионализма, който съдържа в себе си честност и обективност.

Камелия Григорова 126
Анна Стайкова 126

За изкуството граници не съществуват

Мажоретният състав и танцовата школа „Въртянка“ към СУ „Иван Вазов“ се завърнаха от международно участие с отличия и незабравими впечатления

Двата наши състава започнаха творческия си сезон с участие в Международния фестивал на музикалното и танцовото изкуство в Словения. Представиха се с девет свои изпълнения – три на мажоретния състав, две на танцовата

школа „Въртянка“ - малка и голяма група, солов танц и солова песен на Даниел Кунов и две песни на Аделина Тодорова. Получиха много аплодисменти, а донесоха плакети и грамоти.

В@з Буки Веди

Забавно, интересно, лесно

Четвъртокласници от нашето училище бяха главните действащи лица по време на открит урок с помощта на програмата mozaBook, заедно с гостите си от ОУ „Д-р Петър Берон“ - Плевен. Този урок по проекта „Иновации в действие“ имаше за цел

да покаже на гостите от другото училище предимствата на работата с този вид програми за обучение. Децата се забавляваха истински, времето мина неусетно, а урокът бе като истинска игра.

Синтия Чалъкова 116

Да познаем миналото си

Много ученици от нашето училище посетиха гостуващата изложба „Историческо величие“ в Художествената галерия „Илия Бешков“. Не само изслушаха беседата за най-славните моменти от нашата история, но и активно

участваха – показаха знания, споделиха лични впечатления, за пръв докоснаха реплики на панагюрското съкровище. Пътят към бъдещето е немислим без познание на миналото!

Петокласници в изложбената зала

Отново на училище

Фоторепортаж

Отмина още едно лято, изпълнено с горещи дни и емоции, и е време всички да се завърнем в любимото училище. Първият учебен ден слага край на веселите и безгрижни дни и дава старт на уроците, домашните, ранното ставане, но и на още много весели моменти със съучениците. Е, искаме или не, този ден настъпи! Всички с трепет се приготвяме за откриването на новата учебна година, бързаме, за да купим букет за любимата учителка. Настъпва моментът да се съберем отново с приятели и съученици и заедно да напишем следващата глава от "книгата", наречена познание.

Всеки ученик, малко или много, се вълнува в началото на учебната година. Тя носи нови приключения и предизвикателства, много смях и нови запознанства. Едни са изплашени от това, което предстои, други вече знаят, че няма от какво да се боят. Трети - с нетърпение очакват биенето на първия училищен звънец. Щастливи или изплашени, заедно започваме новата учебна година и се надяваме тя да донесе на всички ни много нови постижения.

Скъпи съученици, учете и се забавлявайте, стъпвайте с високо вдигната глава напред към знанието!

Ехх, защо почва толкова сериозно още от първия ден?! Надявахме се да е по-забавно!

Може ли вече да отивам да си играя? Ще дойда отново утре, обещавам!

Ще можем ли да си ходим скоро, искам да поритам с момчетата пред блока.

Кога ще станем по-високи, за да виждаме добре! Е, поне чуваме – на нас говорят!

Все пак не било толкова зле да си на училище. Дано е така всеки ден!

Ама наистина ли всеки ден ще ставаме толкова рано?

Ехаа, каква огромна сграда! Нямам търпение да вляза вътре!

Денят на будителите

На 13 декември 1922 година Народното събрание приема допълнение към Закона за празниците, според което Първи ноември да се празнува като Ден на заслужилите българи. В мотивите за промяната е записано „заради развалата сред младежта, които са увлечени по всекидневното, забавителното и лесното в живота“ и този акт цели да ги върне в добрия път. Никое време не е доволно от себе си – явно и в далечната 1922, и в настоящата 2019-а. Ако миналото е видно за всички ни, то бъдещето е тайна. И затова са будителите – за да виждат пътя напред, да държат жива паметта, да чертаят пътя, да борят посредствеността...

Да не ги търсим само в миналото и в учебниците по история. Да ги разпознаем и днес. Хора, с които се разминаваме всеки ден, хора, с които можеш да поговориш, от които можеш да поискаш съвет и знание. Затова в Деня на народните будители нека всеки от нас стисне ръката и каже своето “Благодаря” на поне един човек, когото смята за свой учител. Да не чакаме бъдещето да ги разпознае в някой друг век.

А след това да помислим къде е нашето собствено място по същия този път напред, който ни очаква!

Урок по родолюбие

Не се правете на героите, не ги татуирайте по телата си, носете ги в сърцето си

На 15 октомври нашите четвъртокласници имаха вълнуваща среща с режисьора Искрен Красимиров, автор на проекта „Незабравимата България“. Той ги запозна с български герои, борили се за нашата свобода. Представи на учениците филма, който сам е режисирал, свързан с подвизите на Васил Левски, Райна Княгиня, Захари Стоянов, Христо Ботев, Софроний Врачански, Паисий Хилендарски. Филмът се казва „Шест подвига за свобода“. Идеята на продукцията е да даде нова перспектива на децата към борбите за свобода и към уроците по исто-

рия, да възпитава по нетрадиционен начин патриотизъм и гордост. Облечен като любимия си Ботев, режисьорът прочете и своето стихотворение „Моят Ботев“. Зададе им въпроси за българските герои, на които те отговаряха смело и вярно. Да обичаме България – без нищо в замяна!

Анна Стайкова 12б

Никой не е по-голям от хляба

Учениците от 2а, 2в и 2д клас вече добре знаят защо, след като през октомври извървяха пътя на хляба

Замисляли ли сте защо има толкова много поговорки за хляба? Той е това, без което не можем. Той е най-важното, което събира семействата ни около празници, защото е символ на живота, на домашното огнище... С него посрещаме гостите си, за да им покажем уважение и гостоприемство. За да усвоят тези уроци, второкласниците посетиха мелницата в с. Муселиево, където видяха как се ражда хлябът. И не само това – Дарина от 2д клас ги запозна с „Приказка за хляба“, а всички те сами омесиха питки и ги поставиха в пещта – като своите прабаби. Децата използваха пътуването и за да се запознаят със знакови места в

историческия град Никопол. Пожелаваме им по-бързо да разберат защо народът е казал и „Умният навсякъде си изкарва хляба“!

В@з Буки Веди

Професия УЧИТЕЛ

Благодаря Ви за прекрасните първи четири години в любимото училище

Госпожа Маргарита Стефанова е един от най-уважаваните и обичани учители в нашето училище. Много нейни ученици са успели личности, а някои от тях са вече преподаватели в учебното заведение. Освен заложеното в програмата, госпожа Стефанова преподава на своите възпитаници уроци по доброта, честност, отговорност. Реших да направя интервю с нея, защото за мен тя е пример за подражание като човек и професионалист, който заема специално място в моето сърце

- Госпожо Стефанова, колко години преподавате в това училище?

- Като учител в начален етап на СУ „Иван Вазов“ - Плевен работя 31 години.

- Кога взехте решение да бъдете учител? Трудно ли беше то?

- От малка мислех да стана учителка, може би повлияна от моята първа учителка в НУ „Христо Ботев“ - Плевен – госпожа Мариета Хицова. Учеше ни на любов към знанието и на човешките ценности и остави трайна диря в съзнанието ми. Аз съм от тези учители, които напълно съзнателно, а не по силата на обстоятелствата сме избрали тази професия и затова решението ми не беше трудно.

- Спомняте ли си първия път, когато видяхте училището? Променило ли се е днес?

- Когато пристъпих прага на училището, видях еднотипна стандартна визия като на училищата, в които съм била преди това учителка. СУ „Иван Вазов“ ги превъзхождаше по големина, тогава се наричаше ЕСПУ. Днес сградата по големина е същата, но много осъвременена. Има цялостна реконструкция на училищния комплекс заедно с прилежащите му дворни пространства – футболно игрище с изкуствена трева, баскетболно поле... Подобрения има в комфорта на помещенията, което допринесе за добрата хигиена в училище. Модернизирана и обновена е материалната база - интерактивни дъски, най-бърз възможен интернет и най-добро оборудване във високите технологии, съвременен кабинет „Европа“, модерен ученически стол, спортна зала... А всички учители и ученици знаят кой е виновникът училището да е сред топ 10 в страната. За мен СУ „Иван Вазов“ е най-голямото, най-уютното, най-доброто и най-модерното училище в област Плевен.

- Немалко хора са на мнение, че има разлики в образованието и децата преди и сега. Вие какво мислите?

- Има разлика в образованието на децата през 20 и през 21 век. В съвременните условия, в богатата и все по-наситена информационна среда, в която живеят и се развиват днешните ученици,

става все по-трудно да привлечеш вниманието им и да предизвикаш интерес у тях към науката. Смятам, че колкото и да се усъвършенстват технологиите, те не могат да заменят непосредственото човешко общуване. Съвременният учител трябва да бъде много добре подготвен, да бъде в крак с всички новости, но и да увлича учениците си, разкривайки им необятния свят на науката.

- Имате ли примери в преподавателската сфера, от които се вдъхновявате и които се опитвате да следвате?

- На едно методическо обучение при старта на моята професия, една обикновена мисъл на грузински педагог и психолог Амонашвили се запечата в съзнанието ми: „Всеки урок трябва да бъде осмислен като подарък за децата!“. Допадат ми и идеите за обучение и възпитание на световноизвестната италианска лекарка и педагожка д-р Мария Монтесори. Според мен, който е избрал тази професия, трябва да носи нещо от възрожденския учител. Тя изисква всеотдайност и отговорност. Колкото и шаблонно да звучи, учителството не е занаят, а е призвание, което идва от сърцето на човек.

- На какво се опитвате да научите учениците си?

- Още по време на първата си година като учител разбрах, че работата с учениците много ме зарежда и в същото време ме кара да търся начини, с които да ги мотивирам за постигане на хубави резултати, да ги провокирам да мислят и да бъдат креативни. Основната ми цел е да покажа на учениците си, че часовете могат да бъдат колкото полезни, толкова

и забавни и приятни, че наученото днес ще бъде техният пряк път утре. Опитвам се да ги обучавам и възпитавам на любов към знание, доброта, съвест, труд, честност, приятелство. Желая да станат хора с добри сърца, да вършат всичко с желание и най-вече да имат позитивно отношение към училището.

- Какво е за Вас учителската професия - призвание, отдаденост или пък огромна отговорност и натовареност?

- Мисля, че учителската професия е нещо специално и за нея са верни твърденията във въпроса – „призвание, отдаденост, огромна отговорност, натовареност“. Тя е най-добрата школа за личностно и професионално развитие. Учителят трябва да бъде преди всичко човек и професионалист. Той трябва да вдъхва доверие, да бъде съпричастен с вълненията и потребностите на своите ученици, но в същото време да бъде и вискателен. Който избира тази професия, поема изключително голяма отговорност. Но ако може да остави следа в живота на едно дете или на десет, тогава задачата му е изпълнена и няма по-хубаво чувство от това. Изборът на учителската професия предполага човек да има добър подход към децата и да умее да общува с тях, въпреки изпитанията на времето, в което живеем, промените в образователната система и натовареността в нея.

- Благодаря, госпожо Стефанова, че се съгласихте на това интервю! Благодаря Ви за прекрасните първи четири години в любимото училище!

Божидара Павлова 8в

Екостъпки срещу екобезхаберие

Журналистическо разследване

Грета Тунберг – загриженост за планетата или бизнес

Манипулирана или не, Грета успя да изкара на улицата милиони хора, загрижени за екологичното здраве на планетата

Тъй като в този брой разсъждаваме и по екологични теми, нямаше как да се разминем без едно име, което се споменава навсякъде през последните месеци. Грета Тунберг. Вероятно част от вас се откача да четат още от заглавието. Знаем, омръзна ви от Грета. На мен – също. Но тази статия ще ви представи нещата такива, каквито никоя друга не е. Аз четох, чух различни гледни точки и благодарение на Youtube-средата изготвих този материал за вас. Затова прочетете докрай, съставете си собствено мнение по въпроса (като не забравяйте да ни го споделите) и обещавам никога повече да не чувате от мен за нея в училищния ни вестник.

Първо, искам да кажа, че имах намерение да напиша нещо съвсем различно. Исках да ви представя аргументи „за“ и „против“ и дори разговарях с учителката ми по география Нина Тотева, за да чуя мнението на човек от тази сфера. Нейните предположения се оказаха много близко до нещата, които открих и научих. Затова ви представям именно неизказаното за тази моя връстничка.

Вероятно знаете, че тя има психични проблеми, които карат страдащия да се вманиачава по дадена тема – явно за нея това е екологията. Но не ви ли се струва подозрително как едно момиче стачкува всеки петък, изведнъж става известно и е канено на важни световни срещи, като единственото, което прави, е да

всява паника, а не решение на проблема?

„Няма нищо толкова случайно.“ – ми каза г-жа Тотева. Госпожо, права сте! Открих, че още на първата стачка на Грета „съвсем случайно“ минава екоактивистът, бизнесменът и PR-ът Ингмар Ренцхог, снима я и публикува пост във Фейсбук. След което тя става много известна в социалните медии, а оттам – и в света, благодарение на този човек. Той обаче се оказва, че познава майката на Грета от същата година (2018), но това не е всичко. През 2016-а същият Ингмар Ренцхог основава фирмата „We Don't Have Time“, която цели да събере 100 милиона души, които да се борят с екологичните проблеми. Грета „случайно“ се превръща в лице на тази компания и сами можете да се досетите, че благодарение на това започват да печелят много пари. Самата тя обаче държи да каже в свое изявление, че няма нищо общо с фирмата. Дали момичето наистина се бори с глобалното затопляне или всичко е бизнес и фалш, ще оставя на вас самите да прецените. Но не Ви ли е интересно защо екоактивистката съди Франция за замърсяване, а дори и не обърна внимание на Русия и Бразилия, които си изгориха горите. Защо речта ѝ пред ООН беше толкова скована и

изглеждаше като пълен театър? Защо повтаря непрекъснато неща, които вече сме чували, и не предлага никакви реални решения на проблема? Можем само да гадаем. Защото фактите, които Ви предложих по-горе, са само факти. Те не казват със сигурност, че Грета е манипулирано момиче. Не го и отричат. Сеят съмнения обаче. И ние сигурно никога няма да разберем какви са истинските ѝ цели.

Но за нея знам едно. Че тя направи онова, което политици, учени и възрастни се опитват да правят всеки ден. Тя накара младите да се вълнуват. Да вярват в нещо. Да се борят срещу него. Да се надяват на промяна. Да действат за нея. Защото никоя институция не може да изкара милиони ученици по цял свят да стачкуват в студа, а Грета го направи. Само с думи. В този смисъл не е важно дали играе, или не. Тя накара хората да се вълнуват! Накара учените да мислят! Накара политиците да се страхуват! Накара младите да се борят!

Зина Махмудова 106

Reduce, reuse, recycle, refuse

(Намали, използвай повторно, рециклирай, откажи)

Само още 2°C и ще превърнем планетата в пустиня! Да, това е самата истина. Ако не се намали изпускането на въглероден диоксид в атмосферата, глобалното затопляне ще доведе до увеличаване на средната годишна температура на планетата. За да не стане неоправително, въглеродните емисии трябва да се намалят с 45% до 2030 година... – такава беше становището на Междуправителствената експертна група по изменение на климата до миналата година. Тази година срокът е нов. Имаме на разположение само 18 месеца да променим ситуацията. Времето тече! А ние продължаваме да вредим на природата. Ние, хората, сме егоисти, така че като не се интересуваме от природата, трябва да се замислим, че ние сме част от нея, че си взаимодействаме както с другите организми, така и със средата на живот – тяхната и нашата. И тези последици ще се отразят негативно на живота ни – тук и сега. Отново говорим за настоящето, защото никой не се интересува наистина от поколенията, които ще се изродят, от населението на планетата след хиляди години. Е, дано все пак да има такова поколение и да не се окажем един отряд от самоубийци.

Как всъщност допринасяме за повишаването на температурата на земята? Ами на първо място в класацията сигурно се досещате, че е изсичането на горите и изобико обезлесяването и то с каква цел... изгаряне на дървения материал и/или застрояването на вече опразнената площ. Разхождайки се в София, забелязах, че на един столбен булевард, на широк доскоро пешеходен тротоар, се е появила цяла редица от новопостроени офиси. Там изобико не ѝ е мястото. Но така поне се отварят нови работни места. На боклука също не му е мястото на тротоара. И не е ваша работа да осигурявате работа на служителите в „чистотата“.

Като ходите до магазина, не си късайте по 10 найлонови пликчета от ролката до щанда със зарзават само защото са безплатни. Да не говорим, че ако сте взели няколко домата и една краставица, можете да ги поберете в едно пликче, нали знаете това. А и ще ви е по-лесно за носене, понеже това ви интересува. Носете си в джоба торбичката от предното пазаруване, за да спестите 0,20 лв., после си изхвърлете боклука в нея. Хем песите, хем помагате на околната среда. Ако пък наистина сте загрижени, отделете един път 2 лв. и си купете памучна торбичка, която да ползвате много пъти. Изхвърляйте органичния отпадък в кофата, а после кофата изпразвайте в контейнера. Ако пред вашия блок има контейнери за разделно събиране, непременно използвайте тях. За съжаление виждам такива все по-рядко. Но това не пречи да събирате няколко дни пластмасовите бутилки и след това да отидете до някой такъв контейнер, макар и малко далеч. Ако можете, когато излизате, носете със себе си стъклоношише или друго за многократна употреба. Статистиката показва, че всяка минута в световен мащаб се купуват 1 млн. бутилки с вода. По-страшното е, че само 9% от пластмасата, която е създа-

дена от 1950г. насам, е била рециклирана, а напълно разградена няма. Тя се разпада на малки частици, които наричаме микропластмаса. Такава се съдържа в много от организмите – най-вече птици и водни обитатели. Тя е причината за тяхната преждевременна смърт. Дори на дъното на Марианската падина е открита микропластмаса! Азиатски учени в момента измислят техника, която да събира попадналите в Световния океан отпадъци. Дано поне това има ефект.

За изчерпването на полезните изкопаеми и изгарянето на въглищата средностатистическият човек не може да помогне особено. Ако ви препоръчам да се отоплявате на ток, също няма да съм права, защото производството на електричество също е пагубно за околната среда. Разбира се, не очаквам от вас и да стоите с шубите и ботушите вкъщи. Не очаквам и да откажете месото само защото животновъдството нарушава равновесието в природата, а и се изискват огромни ресурси за отглеждането на животни за храна. Но ще ви посветвам, ако имате желание и воля, да намалите животинската храна в ежедневието. Това ще е наистина от полза за всички. Започнете от далече, от дребните неща, за да сътворим всички заедно нещо голямо! Понякога се появяват и поводи да мисля оптимистично! Това за поредна година беше инициативата „Да изчистим България заедно“, проведена на 14 септември. Тогава аз направих един експеримент. Отидох с колело в парк Кайлъка, но само „на разходка“, не се включих в почистването на язовира, нито на алеите. Спирах тук-там уж за почивка. Хората ме питаха дали ще се включвам, или просто спортувам. Аз отговарях, че съм дошла само за да карам колело. Тогава срещнах истинско презрение в очите на ентузиастите, в някои – злоба. Едни мълчаха и извъртаха поглед, други директно заявиха, че заради такива като мен няма да се оправим никога. Изтърпах всичко това и всъщност не се обидих. Зарадвах се, че хората смятаха така. Че ги усетих единни и заинтересовани, обединени срещу безхаберие. Като се прибрах, помогнах с почистването на градинката пред блока, което така или иначе щях да направя.

Камелия Григорова 126

Химията може да е и атрактивна

В това се убедихме по време на демонстрационния урок по химия с Божидар Стефанов, преподавател в ТУ – София. Той гостува в нашето училище неслучайно – то е и неговото училище. Завършва „Иван Вазов“ през 2006 година в паралелка с усилено изучаване на биология. Продължава с „Компютърна химия“ и магистърска програма по нанотехнологии в Софийския университет, а след това и докторантура в Университета в Упсала, Швеция. Сре-

щата с младия учен бе истинско преживяване за нас – оказа се, че сложната химия

може да е атрактивна и завладяваща наука. Оказа се и че хората на науката могат да са остроумни, заредени със забавни примери от приложната химия, разбираеми дори за хора без понятие от химия. Благодарим!

Пристрастия

Бъди информиран - www.suivanvazov.com

Вероятно не знаете, но да знаете - нашият училищен сайт е един от най-добрите в страната! В него се помещава информация за всички събития в училището, споменават се високи ученически успехи, има безброй снимки и видеа, статистики - всичко, свързано с нашето училище. А да не забравяме и колко бързо се обновява! Но ми направи впечатление, че много от нас не го оценяват и рядко го посещават, което е недопустимо. Интересно е как искаме да променим света, но не се интересуваме дори от това, което се случва около нас. Затова реших да проверя какво се чете най-често в сайта ни и да си направя изводи

Отварях всяка една публикация от 26 май до 16 февруари и записвах гледанията. Оказа се ненужно, тъй като очакванията ми напълно се сбъднаха. Ние сме най-ученолюбивите ученици от града. Сред най-четените материали бяха тези

ваме им едно огромно „Браво!“ не за резултатите, а за труда, който са положили, и продължаваме натаък. С малка разлика, но все пак разлика, се нареждат публикациите за изпращането на випуск 2019. Изпращането им и традици-

вали в училище. Кое то пък ме на кара да допълня портрета.

От четенето на сайта излиза, че се интересуваме най-много от ученето, а всичко останало е второстепенно, че и излишно. Да, всеки от нас наистина се стреми да покаже знания и умения, да бъде оценен, доволен и горд от труда си. Но нещо, с което не мога да се съглася, е, че се целим само към успех. Не, напротив даже, отделяме поне един час на ден в разпускане в социалните мрежи, което ни прави компетентни в знанията си кой кога къде е. А и знаем кой е бил в училището и всички събития, свързани с училищния живот, но не от сайта, а от някого, който е видял лично. Явно посещаваме сайта за точна и конкретна информация, а другата научаваме още преди да е качена. И смятаме за излишно да я проверим в сайта. Само че това асоциативно ме отвежда към размисли за нашата народопсихология. Като например - по стара наша традиция умираме по клюкарския начин да научаваме какво се случва, а не от източника; пък после се сърдим, ако нас обсъждат. Както и обичаме да попрочитаме набързо нещо в интернет за някое домашно — нещо, много често с неясно авторство и съмнително качество, но не отваряме книга — достоверен източник.

Не смятам за нормално да не се интересуваме какво се случва около нас, в страната ни. Това ни прави хора. Да търсим, да изследваме, да съпоставяме, да мислим! Това също е толкова важно, колкото и да сме в центъра на събитията в социалните мрежи. И да не забравим да благодарим на всички онези, които години наред полагат грижи за училищния сайт и го правят актуален и полезен за всички!

Зина Махмудова 10б

За хейтърите – с любов?!

Ако някой мрази работата ви, знайте, че правите нещо правилно. Ако не ядосваши никого, вероятно не се опитвали достатъчно

Всички знаем за тях. Хора, които мразят вас или нещата, които правите. Хейтър може да бъде всеки - някой, когото познавате, или често - анонимен. Всеки се е борил с хейтър. Израстваме, опитвайки се да бъдем приятели с всички, опитвайки се да се харесаме на всички, било то в семейството, училище или на работа. Колкото по-голяма ставам, толкова повече разбирам, че това е невъзможно. Винаги ще има някой, който е против вас, някой, който обича да мрази без особена причина. А днес вече и големи медии с охота дават глас на хората, които се радват да мразят като работа на пълен работен ден.

За съжаление често надценяваме думите на хейтърите. Дори да има 100 положителни коментара, единото отрицателно мнение винаги ще ни кара да се чувстваме зле и ние точно него четем отново и отново. Някои хора пък се сриват напълно от няколко незначителни, често неграмотно изписани думи. Ние, хората, сме склонни да помним отрицателната критика много по-ярко от похвалите. Лошата информация винаги се обработва по-обстойно от добрата (затова ежедневните новини винаги са пълни с негативни истории). Според проучване на Рой Баумейстер от Флоридския университет, нашият мозък се нуждае от пет положителни събития, за да компенсира едно отрицателно. Това не е ли лудо? Това не означава, че трябва да събираме повече похвали, а че трябва да се научим как да се справяме с пряка омраза или несправедлива критика.

Важно е да се разбере и че колкото повече работа излагате онлайн, толкова повече причини има да ви нападат. Колкото повече говорите, толкова повече хора ще са несъгласни с вас. Както и че броят на хората, които ядосваш, намалява постепенно с броя на хората, върху които въздействаш. Колкото повече въздействате, толкова повече ще сърдите. Просто е. Всяко действие има равно на себе си

противодействие. За да избегнете ненавистници, ще трябва да стоите неподвижно и да не правите нищо. А това не е вариант, разбира се.

През последните няколко години разработих свои собствени стратегии за справяне с мразници и негативизъм. Научих се да разбирам, че колкото повече работа съм положила, толкова повече ще получа в замяна. Както положително, така и отрицателно.

Разбрах от опит, че хейтърите не са по-лоши от вас хора, често дори не са лоши или поне не са умишлено. Те са просто тъжни хора. Много често и с по-малко постижения от вас. Рядко мразят тези, които постигат нещо. Знам това от себе си. Всеки път, когато съм заседнала или недоволна, се превръщам в „хейтър“. Когато някой мрази вас или работата ви, рядко става въпрос за вас. Ненавиждащите просто насочват собственото си нещастие към другите. Правят го, за да се почувстват по-добре. Понякога, когато съм разочарована, усещам трола вътре в мен, който просто иска да отиде в YouTube и да публикува някои коментари от омраза към произволни видеоклипове там. За щастие мога да устоя на изкушението, но разбирам мотивацията на хейтърите, които хейтят на пълен работен ден. Да си хейтър е лесно, да направиш нещо конструктивно – не.

Никога не забравяйте - тези, които ви мразят най-силно, често са тези, които тласкат вас или вашата работа напред. Тези, които ви мразят със страст, ще положат много усилия да разкажат и на другите за това. И го правят повече от тези, които ви обичат. Вероятно би трябвало дори да им благодарим. Ако някой мрази работата ви, знайте, че правите нещо правилно. Ако не ядосвате никого, вероятно не се опитвате достатъчно. И – да спрем езика на омразата дори когато говорим за професията на мразещите!

Виктория Енева, 11в

Кои сме ние

Ако се вгледаме в българските фамилии, ще открием тяхната древност, колоритност, преминаваща от век на век, без да се променя, нито да се осъвременява, за разлика от собствените имена, които се влияят от конкретноисторическото. Те са нашите корени, наследство, кръвна връзка

Ако погледнете фамилиите на учениците в 11б клас, вероятно бихте се смаяли. Всяка е коя от коя по-причудлива и интересна. Нашата преподавателка по български език и литература беше много изненадана от фамилното ни разнообразие и започна да се обръща към нас с фамилните ни имена. Постепенно това се превърна в нещо обикновено, но на кара много от нас да потърсят собствените си корени много назад във времето. Сиклемова, Сиркова, Блъскова, Чалъкова и още много други. Потърсихме, попитахме по-възрастните, по-проучихме и открихме, че зад това разнообразие се крият също толкова интересни истории, колкото и самите наименования.

Нашата съученичка Михаела Блъскова сподели с нас, че нейното фамилно име идва от много далеч. Доста далеч във времето живели двама братя Блъскови,

които били родом от Румъния. Те създали този огромен род, който днес наброява 1500 човека. Около 19 век някои представители на тази фамилия решили да се преместят в Лудогорието и Разград, а други заселили земите около Балкана. Така България станала техен дом. В наши дни всеки човек, който носи това име, е част от рода Блъскови. То не се дублира, което означава, че всички са си едно голямо семейство. Тя бе достатъчно скромна, за да добави, че точно фамилията Блъскови е забележителна възрожденска фамилия. Цялото съзвездие Блъскови, явно тези, които са се заселили в Балкана, излъчват няколко учители, свещеници и книжовници, които са сред реформаторите на българското училище. Всички знаем и за Илия Блъсков, авторът на „Изгубена Станка“ и „Злочеста Кръстинка“. Интересни факти, нали?

Друга наша съученичка - Виктория Сиклемова, също ми разказа своята история. По време на Илинденско-Преображенското въстание бабата и дядото на Виктория са бежанци от Одринска Тракия и след въстанието турската власт ги изгонва, което принуждава българите да се преместят в село Крушевац, на 29 километра от Бургас, в Странджа планина. По онова време дядо ѝ е продавал жито, което пренасял в малки чувалчета, наричани „сиклемки“. Оттам му дошъл прякорът Григор Сиклема и по-нататъшното фамилно име на Виктория. Всяко име има своята скрита тайна, която ние разбулихме.

Сиркова е също доста интересна фамилия. Макар и по-кратка, нейната история започва в село Кърпина, където живеели нейните прапрадядо и прапрабаба. Дядо ѝ бил надарен с причудливото име

както всички знаят, изисква огромен труд и посвещение, тъй като тогава всичко се е вършело на ръка. Според семейната книга името ни идва от турската дума „чалък“, с която тогава са наричали предците ни, чието значение е трудолюбив, работен (целестивостта). Фамилията ни обхваща внушителен брой хора, който все още не е точно определен.

Всички ние носим името си цял живот. То е знак за нас в очите на околните. Това сме ние в света. Дължни сме да знаем своя произход, дедите си, за да сме техни достойни продължители. Да го съхраним чисто и да го завещаем на децата си – така, както сме го наследили. Защото дърво без корен, съхне, умира!

Синтия Чалъкова 11б

Сбогуване с лятото

Посетих, видях, научих

Отблясъци

Дяволската пътека

Дяволската пътека се намира в Югозападните Родопи, на 60-ина км от Смолян. Представява съвкупност от естакади, дървени мостчета, конзолни платформи, водни каскади, скални форми, ерозионни котли и невероятни панорамни площадки към природната забележителност Дяволски мост и водослива на реките Буйновска и Чатак дере. Приказно и релаксиращо!

Екоселище „Омая”

Омая е малко екоселце на 7 км от границата ни с Гърция, близо до Гоце Делчев. То се състои от седем екокъщички, разположени на огромна територия. Всичко там е екологично: имат ферма, произвеждат си зеленчуци, плодове, масло, отглеждат крави и овце. Селцето е организирано като голям комплекс, в който с коли не се влиза, а трябва да пренесеш багажа си на ръце.

Потопената църква в язовир „Жребчево”

Църквата е издигната в края на 19 век в село Западня, но заради строежа на водоема хората се изселили, а църквата била изоставена и залята. Тя е изградена на хълм, който е бил най-високото място в селото. Затова е успяла да остане над водата или поне частично.

Остров Св. Анастасия - природна красота и богата история

Видях едно местенце, в което ще се влюбите – остров Света Анастасия край Бургас! Това е възможно най-романтичното кътче, на което съм попадала, място, където ще се влюбите в природата и спокойствието, което носи тя. А историята на острова ще ви погълне!

През Средновековието там е имало църква, която няколко пъти е била опожарявана и нападана от пирати. През 20-те години на миналия век островът става затвор. Част от манастирските помещения стават килии, в които са заключвани политически затворници за по няколко месеца, когато е бил препълван бургаският затвор. След атентата в софийската църква „Света Неделя” през април 1925 година на острова са заключени 90 антифашисти и противници на тогавашния политически режим. Част от тях получават смъртни присъди. Няколко дни преди да бъдат пратени на бесилката, те успяват да организират бунт. Стражата е заключена във фара, а 43-ма комунисти успяват да избягат с помощта на две лодки и плуване до отсрещната суша при нос Чукаля. След това групата минава през цяла Странджа и се добира

до Истанбул, откъдето с кораб се прехвърля в Одеса. Иронията е, че част от избягалите затворници намират смъртта си покъсно в лагерите на Сталин. Други пък успяват да завършат висшето си образование в Москва и се връщат в България като герои на „народната власт”. В чест на техния бунт островът е прекръстен на Болшевик през 1945 година. А пък през времето на комунизма е служил като убежище на бургаската интелигенция. Поети, музиканти, писатели и кинодейци са го посещавали, за да черпят вдъхновение. А и пътуването до там е приключение. Най-лесно става с турис-

тическо корабче, което тръгва от големия мостик в бургаската Морска градина. Корабчета до острова има и от някои от съседните морски курорти - Созопол, Несебър и Слънчев бряг. Другият вариант е да наемете водно такси. Собствениците на рибарски лодки в Бургас предлагат такива услуги срещу заплащане. Щом стигнете до кея на острова, ще ви поискат и символична входна такса. „Да видим света, да погледнем зад стените, да почувстваме опасностите, да намерим един друг свят и да усещаме. Това е целта на живота!”

Зина Махмудова 106

Водопад Скока

Ако нямате много време и искате да се поразходите по-наблизо, изберете този водопад край Тетевен. До него се стига по една живописна екопътека, наречена „Под пръските на водопада”. Пътеката е изключително приятна за разходка заради красивия каньон на река Козница.

Елица Борисова 106

Предизвикваме ви

Ние вече мислим за Коледа

Рано е да очакваме подаръците си, но никак не е рано да се подготвяме за срещата с Добрия старец. Всички ние от редакционния екип започнахме. Много се надяваме и вие да ни помогнете. Лесно е – пишете ни какво очаквате да прочетете, споделете преживяванията си от най-забавната и най-скучната своя Коледа. Изпратете снимки, писма до Дядо Коледа, поздравления до най-близките си хора... Очакваме най-щурите и най-забавни предложения!

Станете автори в Коледния брой на „В@з Буки Веди”!

Адресът, на който ви очакваме, е добре познат на всички: el_vestnik@abv.bg

www.suivanvazov.com

Винаги актуална информация за:

- Текущи събития, предстоящи участия, конкурси, състезания
- Статистика на резултати от учебната дейност
- Богат фото- и видеоархив, запечатал знакови моменти от училищния живот
- Прием на нови ученици за предстоящата учебна година

Бивши ученици разказват

Благодаря за възможността да се върна отново назад - към прекрасните си ученически години

Представям ви Борис Симеонов Костов. Завършва „Иван Вазов“ с Випуск 2010 в паралелка с усилено изучаване на математика и информатика с класен ръководител Христинка Пеева. Първи по успех във випуска. В момента работи в Paysafe Group, град Дъблин като маркетинг директор на еврозоната.

- Като спомена училище „Иван Вазов“, какво първо изниква в съзнанието ти?

- Предизвикателно е да си спомня едно „нещо“, което да изниква в съзнанието ми. Всеки път, като прочета въпроса, все различни спомени изникват. Някои по-благополучни от други. Повечето пъти свързани със забавни случки, в които съм участвал, или съм бил замесван; по време на уроците или в междучасията; с последствия и без последствия. Но като вникна по-дълбоко във въпроса, нещата, които изникват все повече са тези, от които и до ден - днешен взимам за пример, които са ми дали не само знания, но и жизнен опит.

- С какво най-бележито събитие свързваш прекараното време в училище?

- Може да прозвучи странно, но най-бележито събитие не е свързано с междучасията, смеха, учебните занятия или високите успехи. Свързано е с далечната 2003, в която като част от ФК „Гунди“ аз и още 10 момчета вдигнахме Купата на футболния турнир „Данониада“ и бяхме провъзгласени за най-добър отбор на състезанието, проведено на национално ниво. Сигурен съм, че ако попитате г-н Сотир Пецанов, той още пази касетата със записа от Канал 1.

- Кои най-важни уроци за живота ти преподадоха нашите учители?

- Кои са те, научих известно време, след като завърших. По време на учебните години се е случвало да пренебрегваме учителски съвети, натиска да си учим уроците и забележките да не закъсняваме за час.

В днешно време вече разбирам, че съветите са били приятелски и са имали за цел да ни подготвят за живота. Давам си и сметка, че не е важно да знаеш като факт дали Еверест е 8848 метра и че 2 по 2 прави 4. Важно е да разбереш, че знанието е сила и правилната ос-

ведомост ти дава предимство в бъдеще. Ясно ми е и че закъснението за час не е въпрос на 2 минути, а на дисциплина. Когато пораснеш, всички горе казани неща те правят по-интелигентен, по-устрашен и по-добър в живота.

- Как оценяваш нашата образователна система и осигурява ли тя достатъчно възможности на днешните ученици и учители?

- Трудно ми е да дам оценка на образователната ни система, тъй като от 9 години вече не живея в страната и нямам наблюдения. Разбира се, допитвам се до приятели, някои от които са вече родители и живо се интересуват по темата. Радвам се и че СУ „Иван Вазов“ и до ден - днешен пази репутацията си такава, каквато беше, когато се дипломирахме ние.

Както в България, така и в други държави, образователната система не е оценявана така, както заслужава. Не може институцията, която се грижи за образованието, а до голяма част и за възпитанието на бъдещите поколения, да бъде пренебрегвана. Напротив, трябва

които всички недоволстваме, няма да ги споменавам.

- Можеш ли да опишеш накратко своя клас? Как се забавлявахте?

- Интересно, но в много случаи остават думите, смешките, глупостите, които ставаха помежду другото. Не се стремяхме да създаваме моменти, но те се получаваха. Всеки имаше желание да общува, да търси внимание, да дава внимание, да каже нещо. Това са нещата, които си спомням. Даже имахме една съученичка, която записваше в тетрадка всички глупости, които излизаха във вид на думи или действия. До колкото помня, не й стигна тетрадката да попълни всичко.

- Какъв приятелски съвет би дал на учениците от последните випуски в СУ „Иван Вазов“?

- Ще се опитам по-философски да подхожда към въпроса. Животът е цикъл и за съжаление или не, никога не приемаш, че следващата фаза, която те чака, е по-трудна, по-отговорна и по-дълга. Детска градина, след нея училище, университет, работа, деца, старост. Аз съм все още във фаза „работа“, но колко ми се иска да съм

обратно в училище. Наслаждавайте се на годините, не се опитвайте да пораснете, защото ще пораснете така или иначе. Но в училище едва ли ще се върнете. Благодаря за възможността да се върна отново назад към прекрасните си ученически години!

Ана-Мария Христова 8б

максимален бал 36,00 – Красимир Великов и Ели Илиева. Те получиха и привилегията да отговорят на приветствията на ректора проф. д-р Славчо Томов, на официалните гости и на председателя на Студентския съвет, посочвайки

причините за избора си да се обучават именно в плевенското висше училище. Гордеем се с успехите на нашите ученици и техните преподаватели. Очакваме следващите!

В@з Буки Веди

Учим различно

Умението да говориш е част от успеха

Няма рецепта как да станеш оратор. Това е качество, което не всеки притежава. Или е талант, даден отгоре, или се гради с години практика. Може да ти го покажат, но от теб зависи как ще го усвоиш. Ораторството е смес от много детайли - богат речник, добра дикция, поглед, мимики, жестове, стойка, техники на говорене са само някои от нещата, които водят до желания ефект. Интелигентността в съчетание с езика на тялото могат да въздействат изумително върху хората

Точно на това се учим в училище. Като хора с изявен интерес към литературата, ние от хуманитарните паралелки се учим да говорим като истински оратори. Една от задачите ни за домашна работа беше да подготвим публично изказване. Бяха ни дадени три варианта, от които да си изберем - коментар на прочутата фраза „О, неразумни юроде, поради що се срамиш да се наречеш българин“, „Изпитанията на българина днес“ или тезата, че „Паисий обикаля още и проверява българската кръв...“. Аз лично избрах първата, но всеки има своите предпочитания и затова се получиха интересни опити за публични изказвания. Опити, защото ние сме доста далеч от съвършенството. Все още не сме овладели техниките и тънкостите на речта. Някои наистина се доближиха до истината и направиха доста сполучливи изложения, други - не толкова, но човек се учи, докато е жив. Имаше различни интерпретации на темите. Някои представиха 21 век като едно опасно място, където стават убийства на улиците, младите просят, а децата робуват на простотията, други използват тази картина, за да открият позитивите на времето, а трети дадох светлина на твърдението, че светът е такъв, какъвто си го направиш, че ние, хората, правим света това, което е, а не той нас. Е, всеки може да реши това сам за себе си!

Акцентът на тази наша задача не беше толкова да се занимаем със

социалните проблеми, колкото да ставаме все по-добри оратори. Около нас е пълно с лоши и по-малко добри примери. За едни говоренето изглежда лесно, докато за други е истинско бедствие. Няма нищо по-красиво от една вдъхновяваща президентска реч навръх Нова година и нищо по-грозно и дразнещо ухото от заекващ репортер, който се опитва отчаяно да предаде новините, излагайки се пред цяла България.

Да говориш пред публика, си е цяло изкуство. За някои може би е маловажно или не особено трудно, но всъщност, както всичко в живота, правилното изразяване също има своя специфика и сложност. Много от професиите на 21 век изискват качеството да говориш ясно и точно, но истината е, че и в живота такова умение е изключително полезно. Удоволствие е да слушаш някого, който говори отчетливо, интелигентно и интригуващо, и истинско мъчение е да разбереш един, видимо безпомощен с думите човек, който иска да каже нещо, но не намира думите в примитивния си речник. Каква е ползата от това, да имаш да кажеш нещо, ако не можеш да го споделиш със света?!

Истината е, че думите са важни. Хората казват, че добрата дума отваря милион врати, както и че лошата е като хвърлен камък. Трудно е да се научим да ги използваме правилно, защото силата на човека е в неговото слово...

Синтия Чалъкова 11б

Весел спортен празник събра деца и родители

Учениците от 4б клас спортуваха заедно със семействата си. Момчетата играха футбол с татковци и батковци, момичетата – народна топка с майки и каки. Имаха и ентузиасирана публика от приятели, по-малки братчета и сестричета. Градусът на напрежението бе висок, спортните двубои – като

истински и накрая – Купи и награди! Но всичко не свършва дотук – остават снимките, които запечатаха най-емоционалните моменти, както и идеята през пролетта да продължат с подобен спортен празник! Последвайте ги!

В@з Буки Веди

Обратна връзка

Горди сме

И тази година наши ученици са сред най-добрите кандидати-медици в местния Медицински университет. Двама от тях са приети с

Бъдете целеустремени и отговорни към собственото си бъдеще

Атанас Колев е млад аренби изпълнител, който стана известен преди време с второто си място на финала на музикалния формат „Х фактор“. Тогава стана ясно и че не се занимава само с музика – Наско е студент медицина в родния си град Варна. Използвахме едно негово гостуване в Плевен, за да се срещнем и разговаряме.

- Кой е Атанас Колев?

- Атанас Колев е момче от Варна, което обича да прави музика, обича спорта и обича да си преследва целите. Като цяло обичам точните науки, както и да чета някакви неща, които да ме обогатяват. От малък винаги съм бил фен на науките.

- Кои са музикалните изпълнители, които те вдъхновяват?

- Ами от чуждите са малко по-отскоро – 50 Cent, Eminem, SnooPogg т.н. От българските много харесвам Боро Първи, Dim4ou, Криско, СкандаУ, общо взето готини хора, чиято музика ме вдъхновява.

- Кой е любимият ти филм, книга и актьор?

- Най-любимият ми филм е „Interstellar“. Аз много харесвам научни филми, които са свързани с Космоса и Вселената. За книга... аз съм болен фен на „Harry Potter“, така че не мога да кажа нещо по-различно от това. Актьор... бих казал Леонардо ди Каприо.

- Какво впечатление имаш за хората и обстановката в град Плевен?

- Аз не съм бил много в Плевен. Този май ми е за втори път и съм тук само от един ден, обаче много ми харесва и ми е много приятно. Градът има много красив център. Хората ми се струват добре настроени и дружелюбни.

- Напоследък все повече се говори, че новото поколение е мързеливо. Какво мислиш?

- Според мен има доза истина в това нещо, защото някак си все повече и повече всичко става наготово, всичко изисква все по-малко усилия. За всичко трябва да влезеш, да цъкнеш в интернет, просто други неща са модерни. Мисля, че всяко поколение заличава все повече и повече от един аспект. Сигурно си има и плюсове, но ще видим кое ще натежи повече.

- Какъв си мечтал да станеш, когато си бил малък?

- Астрофизик исках да стана, което е физика, но по-конкретно и специфично изучава нещата, които се случват в Космоса.

- Какъв ученик беше в училище?

- Бях малко мързелив, леко неглижиращ, непукист, но пък винаги държах някакво ниво. Когато трябваше да натисна - натисках, правих, каквото е нужно, учих си, гледах все пак да съм в крак. Просто съм малко развейпрах по отношение на учение и т.н. Трябва да ми е ножът в кокала, за да се стегна.

- Кои учебни часове ти бяха най-интересни и любими?

- Математиката и физиката ми бяха най-любимите предмети. Другият, който беше някакъв по-особен интерес, без да ми е фокус и амбиция, беше историята, естествено и физическото.

- Кога и защо реши да следваш медицина?

- Реших да следвам медицина много късно. По принцип хората, като искат да учат медицина, започват да се подготвят примерно 1 година или поне няколко месеца преди това. Бях приет с разни инженерни науки в Англия, в 5 университета, но в последния момент реших, че не го уещам, и реших да е медицина. Реших, че конкретно в България, това е единственото нещо, което би имало

смисъл да изучавам усилено в дългосрочен аспект. Второто - реших, че ще бъде единственото нещо, което ще ми е достатъчно интересно, за да седна и да го науча. Просто има много различни аспекти, дисциплини и имаш много богат избор в каква посока да тръгнеш, което ми допада.

- Опиши живота си като студент. По какво прилича и по какво се различава от този в училище?

- Когато си студент, е по-хубаво от една страна, от друга - не. Аз съм на мнение, че най-хубавите години на всеки човек са именно в училище и много искам, ако мога да се върна, и да съм ученик. Като студент имаш повече свобода, разполагаш с повече време, разбирай време, за което ти да решиш какво да правиш с него, което ти дава усещане за по-голяма свобода. Вече трябва самият ти да си отговорен и малко по малко ставаш зрял, възрастен човек и никой няма да ти казва какво да правиш - или го правиш сам, или не, докато в училище е супер лесно.

- Коя част от обучението в университета ти харесва най-много и коя - най-малко?

- Най-много ми харесва фактът, че има доста практическа част. Най-малко ми харесва частта, която е свързана с факта, че когато позволяваш на себе си да се скатаеш, това после неминуемо ще се върне и ти трябва да си отговорен към човешкия живот. Няма място за „е това ще го пропусна“.

- Как си представяш себе си след 10 години?

- Ако трябва да съм честен, понеже се занимавам с две неща сериозно - музика и медицина, не мога да дам точен отговор на въпроса. Надявам се с успешна кариера и вече завършил доктор със специализация, работещ, и успешно съчетаващ и двете.

- Какви са съветите ти към бъдещите студенти и учениците на СУ „Иван Вазов“?

- Пожелавам им по-скоро да осъзнаят колко глупаво е да бързаш да порастава много и колко е важно да инвестираш времето в себе си, и да се развиват, мислейки в дългосрочен план какво ще правят. Да мислят поотрано, да имат „план А“ и „план Б“. Да вървят в избраната от тях посока, да са целеустремени и отговорни към собственото си бъдеще.

Людмила Венциславова 9а

Да не чакаме неволята, а да се вземем в ръце – иначе катастрофата е неизбежна

Нека да си представим, че нашата планета Земя е голям автобус. Всеки ден от този автобус слизат пътници и се качват нови, нали? Един ден обаче автобусът спира, но никой не успява да слезе. Още и още пътници се качват. Тези пътници се държат все по-арогантно - рушат, замърсяват, пушат, унищожават, груби са един към друг... Какво ще се случи според вас?

Създаваме неправителствени организации, които се борят със замърсяването. Грета Тунберг отсъства от училище, за да се напъва пред микрофони, а много други дават луди пари, за да се състои „Да изчистим България за един ден“. Това ми напомня за Свети Валентин. Да обичаш ближния си само в един определен ден от годината. Вместо в един ден да изнемогваме от чистене на паркове, не може ли просто всеки ден да изхвърляме по три боклучета - за една година всеки от нас ще е освободил планетата от 1095 боклука. Все пак да не забравяме, че на Земята живеем около 8 млрд. души. Сега може да умножите двете числа. Резултатът е твърде добър, нали?!

Как изглежда моята метафора на дребно

Пластмасата, която подритваме всеки ден на улицата (разбирай автобуса), е неразградима. Тя е водо- и термоустойчива, също така гние трудно. Доказано е, че пластмасовите сламки издържат 200 години, пластмасовите чинийки от детски партита - 450 години. Виждали ли сте изхвърлени памперси на плажа или на улицата? Те се разграждат между 500 и 800 години. Виждали сте със сигурност и стъклени бутилки в тревата, в парка или в гората. Ако оставим природата сама да се справи с тях, ще са нужни 1 000 000 години.

А вредните газове в автобуса?! Не знам дали сте запознати, но някои спестовници изгарят в печките си през зимата парцали и други боклуци. Следствие от това е „невероятният“ пушек, който излиза от комините и облива всичко наоколо в мъгла. Фабриките и автомобилите също изпращат вредни газове в атмосферата. Не си мислете, че апелирам за забрана на автомобилите. Аз също използвам. Но защо не ги намалим? Нека вместо с кола отидем пеша на училище или на работа. Колоездачите може да използват колето. Това е един безплатен фитнес. Вместо да се оплакваме от натрупаните килца, можем да излезем 10 минути по-рано и да се разходим. Внимавайте – шофьорът се задушава! Нов проблем – покачва се и температурата в автобуса - с 1,5 градуса. Знаете ли защо? „Вече съществуват отделни фабрики, електроцентрали, автомобили и домакински уреди отделят 660 млрд. тона парникови газове. Само 580 млрд. тона са достатъчни за покачването на температурата с 1,5 градуса.“, твърди Economy.bg. Според Technology Review, покачването на температурите би довело до разтапяне на близо 32 млн. квадратни километра от арктичната ледена покривка. Следователно ще бъдат унищожени животински видове, коралови рифове и населението ще бъде подложено на екстремни горещини. Следствие от покачването на температурата на Земята са пожарите,

опустошили гори в Сибир - около 280 000 хектара, което е по-голяма територия от тази на Люксембург. Пожарите в Амазония опустошават повече от 950 000 хектара. Дърветата поглъщат въглероден диоксид и отделят кислород. Без кислород хората не могат да живеят. Без дървета - край на човечеството.

Вместо само да говорим, защото си е яко да си еко, да го покажем с действия

Да не изхвърляме боклук в морето, нито на плажа. Носете си торбичка, в която да слагате фасове от цигари, салфетки, кочани от царевица, люспи от семки, а след това изхвърляйте торбичката в кофата за боклук. Вместо да чистите България за един ден, може да я чистите всеки ден. Два пъти седмично излизайте без кола. Ако 8 млрд. души ходят пеша два пъти седмично, това означава по-малко въглероден диоксид в атмосферата

Хайде сега да се вземем в ръце, да не чакаме неволята и да започнем да чистим автобуса си, ако искаме да продължим да се возим в него. Всичко нас чака. Като за начало – отледайте се около себе си и както вече ви казах, всеки да вземе по три боклучета и да ги изхвърли на точното място. И да не забравите – така всеки ден. Иначе шофьорът се задушава, автобусът е препълнен – катастрофата е неизбежна!

Анна Стайкова 12б

Комиксът – изкуство и заплаха

Доколко комиксът е литература, доколко картина и каква част от ежедневието ни заема

Като за начало - съмнявам се някой да не знае какво всъщност е комикс. И все пак. Това е творба, комбинираща картини и думи, съединявайки ги в история. Целта е да бъде визуализирано действието и да бъде представено по-лесно за възприемане. Тяхната история води началото си от различни краища на света – започваме от египетските йероглифи, преминаваме през британските комикси в списания, та чак до японската манга. Различни видове, но с еднаква цел, както и демонстрация на талант, разбира се. Много хора ги намират за полезни. Ярки, развиващи въображението, приятно и бързо четиво. В днешно време от тях водят началото си едни от най-популярните филми и сериали, като американските „DC“ и „Marvel“ например, които в момента покоряват света. Затова комиксите биват възприети като начало на филмовата индустрия за двете компании. В Япония мангата не е спирала да бъде модерна и от нея се създават аниметата. От тях също има известни в целия свят. Комиксите са и най-добрият вариант за едно дете, тепърва опознаващо света - заради картинките си и опростеното съдържание на думи. Много родители предпочитат да запознаят децата си първо с тази форма на книга и след това да ги потопят в морето от просторно описани сюжети. Колоритът им също играе роля най-вече при по-младата аудитория. Разнообразието от цветове грабва и увеличава разказваните истории. Сполучливо нарисуваните герои и случки, както и обратите в развитието на действието често стават вдъхновение и за много други изкуства. Възрастните заради липса на време или скучно ежедневиe също посегат към комикса. Върли читатели с широки библиотеки и дълбоки джобове колекционират това изкуство, смятайки го за невероятно и иновативно. Няма как да премълчим и негативите им. Много хора оставят на заден план

четенето на книги заради прекомерното време, посветено на комикси. Също така младежите предпочитат нещо нарисувано и представено наготово. Без много текст, без много уточнения. Само реплики и думи. Това постепенно ограничава възможностите на децата сами да визуализират и да си представят персонажите и световите, в които се развива действието. Друг проблем е, че така храним мързела си. Много важни качества на мозъка като съсредоточаване, съпоставяне, комбинативност се развиват единствено с книгите. Обект на силно въздействие в комиксите са героите и техните постъпки, но няма провокация към размисъл и описания. Липсват детайлите, емоциите, които присъстват в книгите. Така не можеш да се докоснеш до душата на действащото лице, нито пък да се гмурнеш в собственото си въображение, представяйки си атмосферата на въпросната творба. Всичко е представено наготово. Така се притъпява емоционалната култура, както и богатият изказ. Речникът на човек се развива с повече четене и слушане на правилна и въздействаща реч. Комиксите обаче са лишени от красота на думите. Ясно е, че тази култура притежава своите позитивни и негативни страни. В момента тя се превръща в масова и повишава маркетинговите постижения в този клон на индустрията на доста държави. Затова попитах няколко човека за мнението им относно ползата и вредата от комикса. Срещнах различни мнения, разбира се, но в основата винаги стоеше едно - всеки защити тезата, че комиксът е хубаво нещо. Едни твърдяха, че той е изкуство, други - че е вдъхновяващ, трети - че е по-лесен за възприемане и това го прави нещо удобно. Признаха, че в повечето случаи комиксът е убиване на време. Но щом един човек има желание да чете книги, той ще го направи, независимо дали е зает, дали е млад или стар. Щом попитах обаче дали предпочитат книга,

или комикс, всеки - без изключение, беше за книгата. Намирам това за показателно. Макар комиксите да се опитват да изместят книгите, те все още нямат достатъчна сила, за да го постигнат.

Моето лично мнение по въпроса е до някаква степен пристрастно. Аз съм четящ човек и мисля, че комиксът е само за да можеш да заявиш, че си чел нещо. Намирам ги за нещо красиво, но самата аз не ги харесвам. Като малка не съм започнала от тях, а от дългите книги. Да, имаха картинки, но и много текст. Дори в момента предпочитам да чета без изображения, за да не бъде ограничена представата ми за героите и обграждащия ги свят. За мен книгата е по-красива и от най-красивата картина – заради описанията, динамичните диалози и дълбоките размисли. В комиксите също има послание, но това от книгите според мен може да докосне много повече човешкия ум и да погали душата. Да накара сетивата ни да работят, а умът ни да рисува сам картина след картина. Вярвам в силата на добре казаната дума!

Това, разбира се, е само моето мнение. Просто комиксите не са моето нещо! А вие преценете сами за себе си!

Християна Тасева 11в

Любопитно

Знаете ли, че френският художник Жак Наре създава комикс на романа „Под игото“ на Иван Вазов. За да пресъздаде възможно най-точно атмосферата от романа, художникът посещава България и се запознава с българския фолклор, бит, прави и традиции. Първият епизод на комикса излиза във френския вестник L'Humanité dimanche на 29 септември 1969 и се публикува в продължение на една година. Емблематичната българска творба става настолно четиво за много френски деца.

ХОРОСКОП

Везни

Съдбата ви готви много изненади – повечето неприятни, но все пак, хей, горе главата! Кой не обича изненадите!?

Скорпион

Предоставя ви се отлична възможност да се провалите във всичките си начинания, така че си набележете повече цели, за да можете да сте по-убедителни в провала си.

Риби

Ще плувате в бурните води на каръжината. Рано или късно ще стигнете брега, където ще можете да се отпуснете и да се насладите на спокойствие. Много важно! Вие сте риба в море, пълно не само с акули, но и с хиляди възможности – не спирайте да ги търсите!

Водолей

Ако ще изпадате в депресия, сега му е времето. Подредбата на звездите е толкова благоприятна за депресивни състояния, че направо би било грехота да си изпуснете шанса.

Стрелец

Стреляте право в десетката на лошия късмет. Променете мишената!

Овен

Отлична възможност да се скарате с някого. Звездите са подредени така, че да затапите опонента си със самодоволен словесен нокаут.

Телец

Ако се чудите дали да промените прическата си, най-добре се консултирайте с някой непознат на улицата. Препоръчваме ви големите пешеходни зони, където можете да се натъкнете на повече намръщени физиономии в комбинация със сприхав характер. Това е най-сигурният начин внезапно да се харесате и в настоящия си вид.

Близнаци

Не взимайте по две стъпала наведнъж, защото има опасност да предизвикате лош късмет. Непременно си купете вестник, но го прочетете чак утре. Решете кръстословицата, но до половината.

Рак

Отговаряйте само на съобщения, които са написани според граматичните норми на книжовния български език. Отлична възможност е и за онези от вас, които са любители на екстремните преживявания – опитайте градския транспорт в пиков час.

Лъв

Звездите са се подредили така, че с каквото и да се захванете, ще бъде успешно. Можете да си ударите малкото пръстче на ръба на бюрото, защото пак се разхождате по чорапи. Но ако е лявото, ще ви е на късмет.

Дева

Планетата Венера е на ваша страна. Насладете се на спокойствието, но не забравяйте да тръгнете навреме за училище!

Козирог

В личен план не се очаква нищо ново. Сега Сатурн е вашата планета – ще ви помогне да си спретнете някакъв по-убедителен скандал. Няма да се налага да се мъчите да търсите разнообразие, то само ще дойде при вас.

Людмила Венциславова 9а

З А Б А В Н О

Смях в класната стая

По история:
Господине, нали след Ленин идва Мусолини на власт?
От задния чин: -Не, бе! Мусолини е в Испания!

За пореден път отсъства ученичка.

Учителят: - Болна ли е?

Учениците: - Да.

Учителят: - От мързел ли?

В час по биология:
Стига се въртя, бе, момче! Откачи се от шийния прешлен!

Ученик пише с черна химикалка.

Господинът: -Ти защо пишеш с черно? Да не си в траур?

Ученичка преговаря на учител.

Госпожата: -Това направо не си ти! Все едно си обладана от нещо!

Друг се обажда: - От пубертет...

Учителят в началото на учебната година:

- Учебниците още не са пристигнали.

Ученик: - Супер!

Учителят: - Какво каза?

Ученик: - Ммм, ...супер гадно...

Ученик е изкарал ниска оценка на тест:

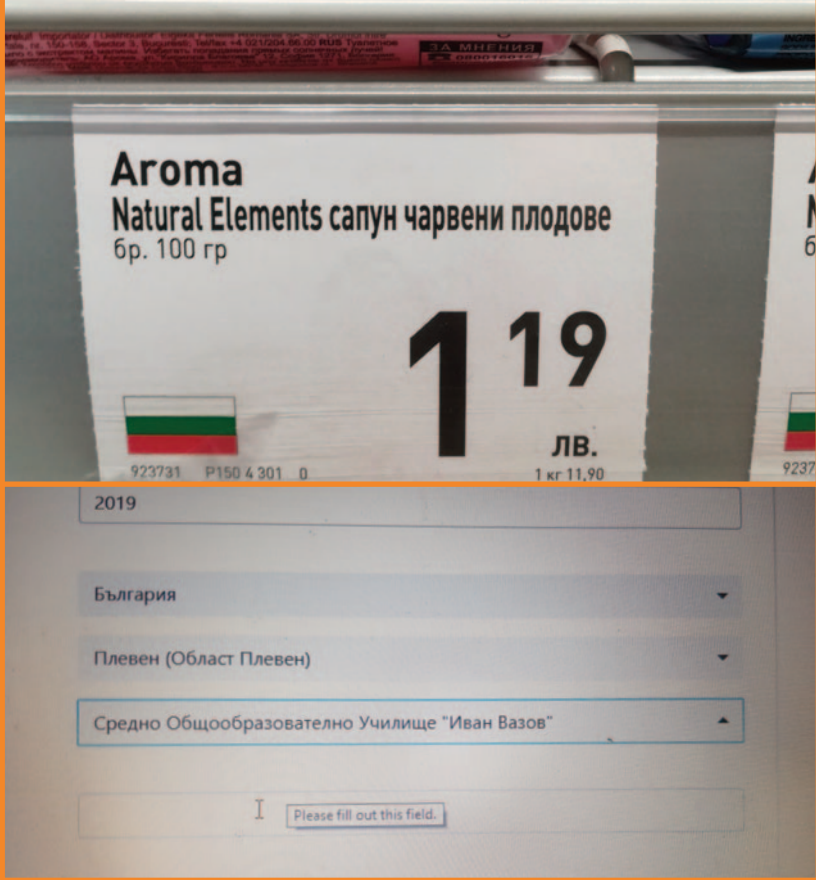
- Госпожо, пишете ми поне четворка, де!

Учителката разглежда теста: - Как да ти я пиша! Кажете ми откъде да взема, че да ти пиша?

Ученикът: - Е, от сърце!

Зина Махмудова 10б

Къде е грешката?

Открий 5 разлики

Ние сме вече в осми клас! Но в кой осми?

Нашият клас е едно голямо семейство, една огромна фурия. Хора с големи сърца, но с малко умствен багаж. Хора - и зловни, и прекалено мили, и прекалено странни! Но всички ние ставаме едно цяло и се допълваме. Момичетата са със собствен стил, доста напери. Момчетата ни са малко на брой, но за сметка на това не се предават. Малко по малко започнахме да се опознаваме, да ставаме все по-близки и сплотени. Дори стигнахме до шеги, прякори, та и "страхотни" групови снимки. Радваме се, че сме единни и не се делим на групи, пазим си гърбовете. Слушаме класната, та все пак не искаме трета световна ъ!

Е, чак музикални не можем да се наречем, но пък сме доста гръмогласни и се забавляваме в часовете по музика и в междучасията! Не сме и най-добрите математици (но нали пък затова са измислени калкулаторите). Е, по физическо е тежко и въпреки

че на третата обиколка на игрището дробовете ни изнемогват, държим се! Можете ли да познаете кой от осмите класове сме ние ?

Мария Събева 8 клас
Никол Георгиева 8 клас

Тревогите на петокласника

Какво ли си мислят те в първия учебен ден

Малко момиченце, облечено в рокличка на цветя, стои пред големите врати на училището, докато сърцето ѝ бие толкова силно, че ще изхвъркне от гръдния кош. Чуди се дали ще се справи, дали ще си намери приятели, какъв ще е новият клас. Момченце, стоящо вляво от момиченцето с цветната рокля, се чуди какво толкова страшно има в ходенето на училище, тъй като вижда изписалото се по лицето ѝ притеснение. За него това е пети първи учебен ден в това училище. „Колко пък да е зле?“ – мисли си. Друго момиченце, надничашо зад рамото на момчето, си мисли: „Това е училището, в което всички казват, че има най-строгите учители. Какво ще правя?!“

Още какво ли се върти в главите на петокласниците, струпали се пред входа на СУ „Иван Вазов“? Някои твърде сресани и твърде изтупани във весели роклички, защото за тях това е първият ден в новото училище. Новото място, на което ще прекарат остатъка от юношеството си. Трябва да направят добро първо впечатление. За тях това е по-зле и от първия учебен ден в първи клас, защото тогава много-много не разбираш какво се случва. Майка ти те сресва, връзва, облича и ти повтаря да се усмихваш и да стоиш изправен, слага букет, който е по-голям от теб, в ръцете ти и те води на място с много хора, но седемгодишното детенце хич не разбира за какво е цялата тази суматоха. Поне аз не разбирах. Докато в пети клас си една идея по-пораснал. Знаеш, че децата около теб те гледат и си правят изводи за теб, защото ти правиш

същото. Това ще са хората, с които ще споделяш следващите години и несгоди. Ще прекарваш доста повече време с тях, отколкото ти се иска, но няма мърдане. Съвсем съзнателно поднасяш големия букет на госпожата, а не по задължение, защото знаеш, че тази жена ще ти бъде като втора майка. И от утре се започва – къде ще се сядя, с кого ще бъда на чин, дали ще трябва да нося всичко, с какво да се облека... Всичко, до най-малкия детайл важи, защото утрешният ден е стъпка към новия ти живот в новото училище.

Други деца обаче изглеждат по-равнодушни. Стоят си кротко в редичката от любопитни погледи, но този поглед вече познава всичко, което е пред него. Само госпожата и децата са различни, но и с тях се свиква. Момчето знае, че след песничките за добре дошли идва речта на директора, още малко ще постои и ще влезе в класната стая. Има време дори да погледне към момиченцето с рокличка на цветя и да събере смелост, за да ѝ предложи да седи на един чин с него, защото вижда

колко е притеснена тя. Съчувства ѝ до някаква степен. Но той утре ще извърви същия път до същото училище, ще влезе през същата врата и ще каже „Добро утро“ на същия бодигард, който стои там винаги, въпреки че утрото няма да е особено добро.

Училището е място, където създаваме връзки и приятелства, някои от които траят цял живот. В него израстваме и се учим на всичко, необходимо за живота. Някои наричат училището казарма, други – затвор, но истината е, че то е, каквото е, според нашата представа за него. Строги учители, лоши деца – то е такова, каквото си го представим. Накрая то е просто една сграда. Важни са хората вътре в нея. Тревогите – не само на петокласника, но изобщо на ученика, никога няма да свършат. Винаги ще има нещо, което да занимава детския ум, но човек научава, че те са, за да се преодоляват, за да ни движат напред.

Успешна учебна година! Да я започнем с надежди и да я завършим – с усмивки!

Синтия Чалъкова 11б

Добре дошъл, първи клас!

Тази година на 16 септември за първи път стотици първокласници прекрачиха прага на своето училище. Някои сигурно са се страхували, други са се забавлявали като момчетата на снимката, но, осъзнават или не, всички заедно са се впуснали в едно дълго, забавно и полезно пътешествие. Пътешествие към знанието, към едно ново начало, изпълнено с неизвестности, трудности, търпение, нови приятели, нови учители и нови хоризонти!

Поинтересувахме се какви са впечатленията им след малко повече от месец в училище

● **Имаш ли вече любим предмет?**

- Български език - буквите са много лесни.

- Физическо възпитание и спорт - обичам да тичам, да се движа и да се забавлявам. Дори ходя на футбол.

- Домашен бит и техника - харесва ми да правя неща с ръцете ми.

- Литературата - много ми е лесно да уча стихотворения и приказки.

● **Кое е любимото ти нещо в училище?**

- Госпожата - това е любимото ми нещо в училище.

- Междучасията, тогава мога да си играя с приятелите ми.

- Да ставам рано, да пиша и да чета - много ми харесва.

● **Кое ти е най-трудно в училище?**

- Нищо не ми е трудно, през лятото мама ми показва повечето неща и сега ми е лесно.

- Математиката много ми е

трудна.

- Да си взема храна в голямото междучасие от лавката.

● **Притесняваше ли се, преди да станеш ученик?**

- Не, аз имам по-голям батко, от него знаех много неща за училището и се чувствах така, сякаш и преди съм идвала на училище.

- Да, много се притеснявах, че може другите да не ме харесат, че може да не разбере материала, учителката да е лоша, но когато дойдох и видях, разбрах, че напразно съм се притеснявала.

- Не, аз знаех, че всичко ще е чудесно - и то наистина е.

Убедихте се, че първокласниците наистина се чувстват добре и училището не ги плаши със своите уроци и домашни, а ги привлича с нещо различно, нещо, което не могат да открият в градината.

Вяра Димитрова 8б

Млад репортер

От следващия брой на вестника започваме нова рубрика „Млад репортер“ и я адресираме към учениците от 1-и до 7-и клас. Всички, които обичат словото и имат желание да споделят написаното, да го изпращат на адрес: el_vestnik@abv.bg

Без ограничения в теми и жанрове. Задължително пишете автор, клас, паралелка.

Очакваме ви!

Калина Василева-6д

Редакционен екип

Виолета Антонова, Камелия Григорова, Анна Стайкова, Християна Тасева, Синтия Чалъкова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Зина Махмудова, Елица Борисова, Людмила Венциславова

Предпечат – Йончо Йончев

Редактор-консултант – Радинка Иванова

гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280

el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 25.10.2019г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: FFDprepress.com
Печат: FFDprint.com

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000